

Pirkanmaan kirjoituskilpailu 2019.

KAIKKI SINUN TILASI

1

FINSKU

*Pelottava portti,
rautaisten kaltereiden ruosteinen rutina.*

*Tehdas huohottaa henkitoreissaan,
kuoleva eläin.*

*Viimeistä roinaa,
kangasta, tilkkua, värjäysvirheittä, lankaa, laatikkoa, sitä ja tätä,
sydäntä ja sisälmyksiä,
matkalla kohti loppusijoitusta ja kaatopaikkaa.*

*Suru liihottelee pölypilvinä vanhoissa kaikuissa saleissa,
auringon väpättävä läikkä lattiassa.*

*Uusia käyttäjiä ilmaantuu sahat ja vasarat kiiluen.
Isosilmäinen verkko tuijottaa ihmeissään,
ja kevyt kyprokki sille jotakin põlisee.
Sahat saavat vinkua, naulapyssyt paukkua, kun seinää nousee.*

Vartijan laahaavat askeleet hiihtävät yhä käytävää pitkin.

*Olet onnesta mykkä.
Jalkasi tuskin koskettavat lattiaa.
Vähät välineesi tutisevat jännityksestä.
Katto hipoo pilviä, jonka takana soi avaruuden urut.
Ikkuna antaa auringonnousuun.
Alla vaahtoava koski pauhaa legendaan vuosisatojen takaa.*

*Ensimmäisen viikon vietät ikkunalaudalla istuen,
koskenkuohua ihmetellen.*

2

VERSTAS

*Ikävää olla outolintu,
kova tyyppi,
mutta aina yhtä irtonainen.
Ihmettelijöitä riittää,
mutta kukaan ei uskalla kysyä.*

*Rälläkkä vinkuu käsissäsi kuin pakoon pyrkivä peto.
Smirgeli vikisee vieläkin itkuisemmin,
vaikka sinun silmistäsi se huuru suojalasiin syntyy.*

*Metalli on itsepäinen ja kova.
Se sinun täytyy taas kesyttää.*

*Irvessä hampain pohotat uunejasi,
hikoilet tunnista tuntiin tulen vahtina,
stalkkaat hajua ja väriä ja kellonviisareita,

Vartijan latu viettää vanhasta muistista verstaalle.
Tehtaan kummitus katsoo ihmeissään ja suihkii mykkänä matkoihinsa.*

*Pelko puristaa sydäntäsi kuumilla pihdeillä,
jäätävä jännitys hipoo Jupiterin punaista pilkkua.*

*Valepukuna nahkainen essu, valajan rukkaset ja maski
näyttelet rohkean roolia.*

*Sulatus on silkkaa salatiedettä,
Tulen lieskat lipoivat upokkaan pintaa.*

Muotit marssivat rivissä, jännityksen fanfaari tärisee kattoparruissa.

*Lopulta suuri huipennus, hurraa.
Metalli valuu kultaisena purona,
kipunoita sinkoilee läpi nokisen katon tähdenlennoiksi taivaan mustaan mereen.*

*Mutta huomenna edessä on oikea hullunhomma,
jota eniten rakastat.*

2

3.

ENNUSMERKKI

Katkesi hammas.

Juuristo, terävä kuin Himalajan huippu, viiltää kielen.

Suussa kirkuu suolanmaku,

meteorin syvä kraatteri.

*Et sinä siitäkään olisi vielä halunnut luopua,
hampaasta.*

Kuuluu jään raapiva rapina.

kylmän tuulen ujellus.

Vartija hiihtää,

katsoo

ja heiluttaa kättään hyvästiksi.

4

KESÄATELJEE MAALLA

*Repussa vehkeitä, värejä, telineitä, välineitä, vaikka mitä.
Kangas pehmeänkarheana, värit kylläisenä odottavat.*

*Viivasi ei tottele,
se kiemurtelee sinne tänne kuin harvoin tallattu metsäpolku,
se lepattaa haaleana kuin unettoman kesäinen yö.
Pelko ja uteliaisuus käyvät kisaan.*

*Kangas, hiili, väripaletti, siveltimiä ja nesteet.
Pelkää.
Väri lähtee lopulta kiipeämään kangasta pitkin kuin köynnös.
Pelkää.
Pitää raapia kaikki pois.
Kangas, hiili, väripaletti, siveltimiä ja nesteet.*

Mihinkään ei voi enää lisätä mitään.

*Pelkää.
Onko arvostelukykysi pettänyt?
Pitääkö raapia kaikki pois?*

*Avaa rohkeasti silmäsi ja katso kanervaa, jäkälää, sananjalan liuskaisia lehtiä.
Tunne tuuli.
Haista mäntyjen pihkainen tuoksu.*

*Anna mennä,
tästä tulee hyvä kesä.*

5

HATANPÄÄN VANHA

*Avaat uuden tilasi valtavan ikkunan ja astut ulos.
Jalkojesi alla keltainen maksaruohomatto,
pehmainen ja mehevä.*

*Se ulottuu täältä taivaaseen, valaisee kuin aurinko.
Se kukoistaa katon pikisellä pinnalla,
jolle lehmuksen laaja latvus karistelee keveitä roskiaan.
Mehiläisten surina kätkee kaupungin melun.*

*Ikkunalaudalla ihana istuinpaikka,
kädessä liitu ja lehtiö.
Uusien unelmien lupaus.
Ja paperi alkaa taas varovasti täyttyä.*

*Voisitpa olla yhtä sitkeä.
Voisitpa olla maksaruoho,
kasvaisit rohkeasti katolla puista tippuvassa karikkeessa,
etkä tarvitsisi mitään muuta.*

6

MYRKKY

*Tunteelliselta myrkky varastaa hymyn,
pettymys vie voimat
ja paha mieli tappaa luomisvimman.*

*Älä välitä, vaikka kiusa katalasti kamppaa
ja kenkäpari kopistaa äkäisesti korkojaan.*

*Kerää vollottavat tavarasi,
vedä laastaria lumpioihin,
ota katseelle kiintopiste
ja onnu kohti uusia koitoksia.*

*Etsi elämälle taas tasapaino.
Kyllä yhdellä jalallakin voi eteenpäin nilkuttaa.*

7

PYYNIKKI

Uudet seinät naksuvat, kevyet kipsilevyt.
Käytävä ei puhu mitään.
Ikkunanäkymä antaa Pyynikinrinteeseen.
Voiko sen parempaa toivoa?

Saven pehmeä tuoksu leijailee tilassa, luonnonmateriaalin oma lemu.
Välineitä, vehkeitä, aineita, asioita riittää.
Teoksia kasassa ja rivissä ja nipussa.
Väripurkkien ilonkirjava epäjärjestys hälisee itseksensä.

Sinulla hevostakanjan hedelmä taskussa,
puistosta poimittu aarre.
Sormeilet sen kyhmyistä pintaa.
On aikaa ajatella.
Elämä on luksusta.

Paperimassafiguurit roikkuvat katosta.
Ikkunoiden rakosista vetää lujasti.
Kevyet teokset liikahtelevat,
elävät jo omaa hiljaista elämäänsä.

Keskittymisen ilmapiiri naputteluna naapurihuoneissa.
Sihisee, ripisee, rapisee.
Sielläkin työnsä parissa painii joku.

Kadulla kuuluu menevän bussi,
mutta sinä et istu vielä sen sylissä.

Sinulla on aikaa ajatella.
Elämä on tosiaan luksusta.

7

8

MITÄ NE LUULEVAT

*Kuka siitä päättää,
tuntuuko ihollasi hyytävä puhuri vai föhntuulen lauhkea löyhähdys?*

*Mitä jää lopulta viivan alle?
Siitäkin on väännetty vartijoiden purevien pöytien äärellä.
Koleat kengät, kopisevat sanat.
Mitä ne luulevat tietävänsä?*

*Jätä jo järkipuheet.
Käännä viisaria vaikka väkisin.
Heittäydy taas vaistojesi vietäväksi,
ja nauti vielä kirpeistä villikirsikoista.*

*Ikkunan takana totuuksia kertoo mustavalkea arkilintu,
jota niin paljon rakastat.*

9

SIIRTYMÄ

Kirjattu kirje,
kuin kivenjätkäle kynnyksellä.

Koneet suuria hyönteisiä, sinisiä ja kurankeltaisia
kaulat pitkinä ja kauhat ammollaan.
Kirskuvat hampaat rouskuttavat betonia.
Ne valloittavat rakennuksen seinä seinältä.

Pölyä ja roinaa ropisee asfaltille kuin rakeita.

Tärinä tyhjenevillä käytävillä häätää viimeisetkin vieraat.
Esineitä ajelehtii sinne tänne.
Jakkarasta putoaa yksi jalka.
Jossakin avataan radio, mutta asemaa ei tunnu löytyvän.
Sähkökatko pimentää hissin sekä huolten täyttämän pään.

Miten ihmisellä voi olla noin paljon tavaraa?
Roskakärryn vipattava pyörä mouruaa:
kannattiko, kannattiko, kannattiko.
Kuka senkin osaa sanoa?

Mutta muutakaan et voinut.

10

KOTIATELJEE

*Eläminen haperaa kuin vanha tapetti.
Se repeilee rakenteiden hujuessa.
Koko ajan pitää aloittaa alusta.
Ei se mitään auta
rakenteiden hujuessa.*

*Ihmettelet yhä, miksi et voi olla olemassa kuin kivi,
ja kuunnella vain avaruuden ujellusta.*

Outo pakko panee valtaamaan nurkan jos toisen.

*Keittiöpöytä värien palettina,
keskelle sovitat kuppisi ja aamun uutislehden.
Maalin tuoksu sekoittuu kahvin aromiin.
Ihanaa kuvitella taas olevansa joku.*

Mikä päivän avaus!